

Chen Duxiu: Appell till alla kamrater i det kinesiska kommunistpartiet¹ (10 december 1929)

Kära kamrater!

Sedan 1920 (republikens nionde år) har jag arbetat tillsammans med kamraterna för att grunda partiet, för att uppriktigt genomföra den opportunistiska politik som internationalens ledare, Stalin, Zinovjev, Bucharin och andra drev, och vilken fick den kinesiska revolutionen att lida ett skamligt och sorgligt nederlag. Trots att jag har arbetat dag och natt är mina fel större än mina förtjänster.

Jag tänker naturligtvis inte imitera vissa av de gamla kinesiska kejsarnas hycklande bekännelser: ”Jag, en enda person, är skyldig till hela folkets alla synder”, och ta på mig alla de misstag som orsakade misslyckandet. Icke desto mindre skäms jag för att anta den inställning som vissa ansvariga kamrater ibland har – att bara kritisera de tidigare opportunistiska misstagen och undanta sig själv. Närhelst mina kamrater har pekat på mina tidigare opportunistiska fel så har jag uppriktigt erkänt dem. Jag vill absolut inte bortse från den kinesiska revolutionens erfarenheter, som vi har skaffat oss i det förflutna till ett mycket högt pris för proletariatet. (Från och med konferensen 7 augusti [1927] fram till idag har jag inte bara godtagit den korrekta kritiken mot mig, utan har till och med hållit tyst om de överdrivna anklagelserna mot mig.)

Jag är inte bara beredd att erkänna mina tidigare misstag, utan förväntar mig också att kamraterna både nu och i framtiden kommer att använda teoretiska argument och fakta för kritisera mig skningslöst, om jag skulle göra några opportunistiska misstag i teori eller handling. Jag accepterar ödmjukt eller kommer att acceptera all kritik, men inte rykten och falska anklagelser. Jag har inte samma självförtroende som Qu Qiubai och Li Lisan. Jag inser klart att det aldrig är lätt för någon eller något parti att undvika opportunistiska fel. Till och med sådana gamla och erfarna marxister som Kautsky och Plechanov gjorde sig skyldiga till oförlätlig opportunistisk när de blev gamla. Personer som under lång tid följde Lenin – som Stalin och Bucharin – betar sig nu också som skamliga opportunist. Hur kan ytliga marxister som vi vara självbelåtna? När en person är självbelåten så hindrar han sig från att göra framsteg.

Inte ens oppositionens fana är en besvärjelse från den ”Himmelska läraren” Zhang [taoismens förste ”påve”]. Den som inte i grunden har rensat ut den småborgerliga ideologin och inte uppriktigt har förstått det tidigare opportunistiska systemet och inte har deltagit i kampen på ett beslutsamt sätt, och nu bara står under oppositionens fana för att skymfa Stalins och Li Lisans opportunistisk, och sedan tror att det opportunistiska djävulskapet aldrig kommer att närma sig, den personen lider av illusioner. Det enda sättet att undvika opportunistiska fel är att under de proletära massornas kamp och ömsesidig kritik från kamraterna ständigt och ödmjukt lära sig från Marx’ och Lenins läror.

Jag medger bestämt att de objektiva villkoren inte var den viktigaste orsaken till den senaste kinesiska revolutionens nederlag. Den främsta orsaken var de opportunistiska misstagen, vår felaktiga politik gentemot det borgerliga Guomindang.² Alla kamrater som var ansvariga i centralkommittén

1 Chen Duxiu tillhörde grundarna av det kinesiska kommunistpartiet, och var dess första generalsekretare. Han var den som fick bära ansvaret för den felaktiga, opportunistiska politik som drevs igenom i partiet av Kominterns representanter. 15 november 1929 utslöts han (tillsammans med Peng Shuzi) ur partiet efter ett beslut i politbyrå, som då leddes av Li Lisan. Detta dokument är Chens öppna brev till partiets medlemmar, där han besvarar anklagelserna mot honom. Politbyråns beslut godkändes av centralkommittén den 11 juni 1930.

En artikel av Pierre Broué om Chen Duxiu finns på marxistarkiv.se.

2 Stalin sa: ”Var bolsjevikernas politik under 1905 års revolution korrekt? Ja, det var den. Varför led då 1905 års revolution nederlag, trots att det fanns sovjeter, trots bolsjevikernas korrekta politik? På grund av att de feodala kvarlevorna och enväldet vid den tiden visade sig vara starkare än arbetarnas revolutionära rörelse... Kan man bestämt påstå att den kommunistiska politiken i Kina inte har ökat proletariatets kampförmåga, inte har mångdubblat dess

vid den tiden, i synnerhet jag själv, borde öppet och modigt medge att politiken otvivelaktigt var felaktig. Men det räcker inte att bara medge misstaget. Vi måste uppriktigt och fullständigt erkänna att det tidigare misstaget politiskt sett var opportunistiskt, analysera orsakerna till och resultaten av denna politik, och blottlägga dem klart. Då kan vi hoppas att vi inte upprepar de tidigare misstagen och den tidigare opportunisten under nästa revolution. Under den leninistiska internationalens vägledning begick vårt parti inga grova misstag när det grundades, och det trots att det var helt ungt. Vi ledde till exempelvis beslutsamt arbetarnas kamp och vi insåg Guomindangs klasskaraktär. 1921 fick vårt parti Guomindangs delegater och andra samhällsorganisationer att delta i konferensen för Fjärran österns arbetande folk, som Komintern sammankallade. Konferensen beslutade att man i de koloniala länderna i öst måste kämpa för en demokratisk revolution, och att man skulle organisera bondesovjeter under denna revolution.

Vid det kinesiska partiets andra kongress 1922 antogs en enhetsfrontspolitik för den demokratiska revolutionen, och på denna grundval uttryckte vi vår uppfattning om den politiska situationen. Samtidigt kom en representant för den Kommunistiska ungdomsinternationalen, Dalin, till Kina och presenterade en politik av enhetsfront mellan de revolutionära grupperna för Guomindang. Guomindangs ledare, Sun Yat-sen, förkastade hårdnackat denna politik, och gick bara med på att det kinesiska kommunistpartiets och ungdomsförbundets medlemmar kunde ansluta sig enskilt till Guomindang och skulle lyda det, och nekade till all form av enhet utanför partiet.

Kort efter att vår partikongress hade avslutats skickade Kommunistiska internationalen sin delegat Maring till Kina. Han bjöd in alla medlemmar i kinesiska kommunistpartiets centralkommitté till ett möte vid Västra sjön vid Hangzhou i provinsen Zhejiang, och vid detta möte föreslog han att det kinesiska partiet skulle ansluta sig till Guomindangs organisation. Han hävdade bestämt att Guomindang inte var borgarklassens parti utan ett gemensamt parti för olika klasser, och att det proletära partiet borde ansluta sig till det för att förbättra partiet och föra revolutionen framåt.

Vid den tidpunkten gick alla de fem medlemmarna i KKP:s centralkommitté – Li Shouchang, Zhang Teli, Cai Hesen, Gao Junyu och jag – enhälligt mot förslaget.³ Den främsta orsaken var: en anslutning till Guomindang skulle förvirra klassens organisering och hämma vår självständiga politik. Till sist frågade representanten från Tredje internationalen om det kinesiska partiet skulle åtlyda internationalens beslut.

Av hänsyn till och respekt för den internationella disciplinen kunde KKP:s centralkommitté då inte göra annat än att godta Kommunistiska internationalens förslag och gå med på att ansluta sig till Guomindang. Därefter tillbringade den internationella delegaten och det kinesiska partiets representanter nästan ett år med att omorganisera Guomindang.⁴ Men redan från början nonchalerade och motsatte sig Guomindang detta arbete. Flera gånger sa Sun Yat-sen till internationalens delegater: ”Eftersom det kinesiska kommunistpartiet har gått med i Guomindang så bör det lyda under

band till de breda massorna, och inte har ökat dess anseende bland dessa massor? Uppenbarligen kan man inte det.” (Stalin, *On the Opposition*, Beijing: Foreign Languages Press, 1974, s 747-748.) En korrekt politik är naturligtvis inte den enda garantin för framgång, men en felaktig politik är den främsta garantin för nederlag. Om vi tycker att fiendens styrka är större trots att politiken är korrekt och revolutionen ändå inte kan lyckas, då är nederlagen för den ryska revolutionen 1905 och den kinesiska revolutionen 1927 och alla andra misslyckade revolutionära rörelser förutbestämda. Jag vill inte att Stalin ska försvara det kinesiska partiet på detta sätt, och är ännu mindre benägen att försvara mig själv med Stalins ord – *Chens anmärkning*.

3 För två av centralkommitténs medlemmar använder Chen de artiga namn (*tzu*) som kineser vanligtvis tilltalas med efter 20 års ålder. Li Shouchang är i väst känd som Li Dazhao och Zhang Teli är mer känd som Zhang Guotao.

4 Maring (Henrik Sneevliet) hade träffat KKP:s ledning i Hangzhou i augusti 1922. Den 4 september 1922 kungjorde Sun Yat-sen planer på att omorganisera Guomindang och tillsatte en kommitté för att genomföra det. Deng Duxiu ingick i kommittén, och dess planer var en partistruktur som grundade sig på det ryska kommunistpartiets uppbyggnad. Planerna lades fram i januari 1923, men genomfördes inte förrän efter Guomindangs första nationella kongress i januari 1924. I oktober 1923 anlände Michail Borodin till Kina som företrädare för den sovjetiska regeringen. Han tog omedelbart över även ansvaret som Kominterns representant.

Guomindangs disciplin och borde inte kritisera det öppet. Om inte kommunisterna lyder Guomindang så kommer jag att utesluta dem. Om Sovjetryssland står på KKP:s sida så kommer jag genast att göra motstånd mot Sovjetryssland.” Som ett resultat av detta återvände en missmodig Maring till Moskva. Borodin, som tog över Marings post i Kina, hade med sig massor av materiell hjälp till Guomindang. Det var då, 1924, som Guomindang inledde sin politik av omorganisering och förbund med Sovjetryssland.

Vid denna tidpunkt var inte de kinesiska kommunisterna så befläckade av opportunism. I och med att vi inte hindrades av Guomindang och ibland kritiserade dess kompromisspolitik hårt, kunde vi leda järnvägsarbetarnas strejk den 7 februari 1923 och 30-majrörelsen 1925. Men så fort proletariatet reste sig i 30-majrörelsen vaknade borgarklassen omedelbart till liv. Som ett svar på detta kom Dai Jitaos antikommunistiska broschyr ut i juli.⁵

Vid KKP:s centralkommittés utvidgade plenarmöte i Beijing i oktober 1925, lämnade jag in följande förslag till kommittén för politiska resolutioner:

Dai Jitaos broschyr var ingen slump, utan ett tecken på att borgarklassen försökte stärka sin egen makt i syfte att hejda proletariatet och gå över till kontrarevolutionen. Vi bör vara beredda på att omedelbart dra oss tillbaka från Guomindang. Vi bör bevara vårt [offentliga] politiska ansikte, leda massorna och inte bromsas av Guomindangs politik.

Vid den tidpunkten gick både Kominterns delegat och de ansvariga kamraterna i centralkommittén enhälligt mot mitt förslag, och de sa att det var att föreslå att kamraterna och massorna skulle slå in på en väg att gå mot Guomindang. Eftersom jag inte hade någon beslutsam karaktär kunde jag inte hålla fast vid mitt förslag. Jag respekterade den internationella disciplinen och uppfattningarna hos centralkommitténs majoritet.

Syftet med Chiang Kai-sheks statskupp den 20 mars 1926 var att genomföra Dai Jitaos principer. Efter att ha arresterat ett stort antal kommunister och avväpnat strejkkommitténs vakter i Kanton-Hongkong (som skulle skydda de sovjetiska rådgivarna och de sovjetiska besökarna, varav de flesta var medlemmar i det allryska kommunistpartiets centralkommitté), beslutade Guomindangs centralkommitté att alla kommunister skulle avlägsnas från Guomindangs högsta partihögkvarter, att det var förbjudet för kommunisterna att kritisera Sun Yat-sen, och att en lista med namnen på de medlemmar från kommunistpartiet och [ungdoms]förbundet som hade gått med i Guomindang skulle överlämnas till dem. Alla dessa villkor accepterades.

Samtidigt beslutade vi oss för att förbereda våra egna oberoende militära styrkor för att vara jämbördiga med Chiang Kai-sheks styrkor. Kamrat Peng Shuzi skickades till Kanton för att representera det kinesiska partiets centralkommitté och överlägga med internationalens delegat om vår plan. Men denne höll inte med oss och gjorde sitt bästa för att hela tiden stärka Chiang Kai-shek. Han förespråkade ihärdigt att vi av alla krafter skulle stöda Chiang Kai-sheks militärdiktatur, bygga upp regeringen i Kanton och genomföra Nordexpeditionen. Vi krävde att han skulle ta 5.000 av de gevär som skulle ges till Chiang Kai-shek och Li Jishen, så att vi kunde beväpna bönderna i provinsen Gwangdong. Han vägrade, och sa:

De beväpnade bönderna kan inte kämpa mot Chen Jiongmings styrkor eller delta i Nordexpeditionen, men de kan ådra sig Guomindangs misstänksamhet och få bönderna att gå mot den.

Detta var den mest avgörande perioden. Konkret var det den period då det borgerliga Guomindang öppet tvingade proletariatet att följa dess vägledning och förhållningsorder, då vi uttryckligen uppmanade proletariatet att kapitulera för borgarklassen, att följa den och vara beredd att vara borgarklassens underlydande. (De internationella delegaterna sa öppet: ”Den nuvarande perioden är en period då kommunisterna ska göra kuliarbete åt Guomindang.”) Redan vid denna tid var partiet inte

⁵ Broschyren hade titeln *Den nationalistiska revolutionen och det kinesiska nationalistpartiet*.

längre proletariats parti, utan hade helt och hållet blivit borgarklassens yttersta vänster och började falla i opportunistens djupa avgrund.

Efter kuppen den 20 mars uttryckte jag i en rapport till Komintern min personliga uppfattning, att vi istället för att samarbeta med Guomindang genom att arbeta gemensamt inom det skulle ändra det till samarbete utanför Guomindang. Annars skulle vi inte kunna föra vår egen oberoende politik eller vinna massornas förtroende. Efter att ha läst min rapport publicerade internationalen en artikel av Bucharin i *Pravda*, där han kritiserade det kinesiska partiet hårt [i frågan om] att dra sig ur Guomindang, och skrev:

Det har funnits två misstag: att förespråka att lämna de gula fackföreningarna och den anglo-ryska fackliga enhetskommittén. Nu har det uppstått ett tredje misstag: det kinesiska partiet förespråkar att de ska lämna Guomindang.

Samtidigt skickades ledaren för Fjärran östernbyrån, Vojtinskij, till Kina för att rätta till vår strävan att lämna Guomindang. Även denna gång underlät jag att bestämt hävda mitt förslag, av hänsyn och vördnad för internationalens disciplin och uppfattningarna hos huvuddelen av centralkommitténs medlemmar.

Senare inleddes Nordexpeditionen. Vi förföljdes hårt av Guomindang därför att vi i *Xiangdao* kritiserade kuvandet av arbetarrörelsen bakom fronten, och tvångsindrivningarna av pengar till militären från bönderna, för att använda under Nordexpeditionen. Samtidigt var arbetarna i Shanghai på väg att revoltera för att driva bort trupperna som kommit från Chihli [denna provins kallas nu Hebei - öa] och Shandong. Om upproret lyckades skulle frågan om makten ställas. Vid den tidpunkten föreslog jag i protokollen från [diskussionen om] den politiska resolutionen vid centralkommitténs utvidgade plenarmöte:

Den kinesiska revolutionen kan följa två vägar: den ena är den som leds av proletariatet, och då kan vi uppnå revolutionens mål; den andra leds av borgarklassen och i så fall kommer den att begå förräderi under revolutionens lopp. Och även om vi för tillfället kan samarbeta med borgarklassen så måste vi trots det ta ledningen. Men alla de medlemmar av Kominterns Fjärran östernbyrå som befann sig i Shanghai gick enhälligt mot min ståndpunkt, och sa att denna uppfattning skulle få våra kamrater att gå mot borgarklassen alltför tidigt. Dessutom, förkunnade de, om upproret i Shanghai lyckas, så borde makten tillhöra borgarklassen och det var onödigt att några arbetardelegater deltog. Även denna gång gjorde deras kritik att jag inte lyckades försvara min ståndpunkt.

Ungefär i samband med att Nordexpeditionens armé intog Shanghai 1927, lade [Qu] Qiubai stor vikt vid uttagningarna till Shanghais kommunregering och hur man skulle ena småbourgeoisien (små och mellanstora handelsmän) mot storbourgeoisien. Peng Shuzi och Luo Yinong höll med om min åsikt, att kommunalvalen inte var det mest omedelbara problemet. Den centrala frågan var: om inte proletariatet var starkt nog för att besegra Chiang Kai-sheks trupper så skulle inte småbourgeoisien stöda oss. På uppmaning från imperialisterna skulle Chiang Kai-shek säkert genomföra en massaker av massorna. Då skulle inte bara kommunalvalen begränsas till tomt prat, utan vi skulle stå inför inledningen till ett nederlag över hela Kina. När Chiang Kai-shek öppet förrådde revolutionen så kunde det inte bara vara en enskild handling, utan skulle bli signalen för borgarklassen i hela landet att gå över till det reaktionära läget.

Vid denna tid för [Peng] Shuzi till Hankou för att meddela vår uppfattning till internationalens delegat och majoriteten av KKP:s centralkommittés medlemmar, och för att överlägga med dem om hur vi skulle angripa Chiang Kai-sheks styrkor. Men de brydde sig knappt om den hotande kuppen i Shanghai. De telegraferade flera gånger till mig och uppmanade mig enträget att resa till Wuhan. De trodde, att eftersom den nationalistiska regeringen då satt i Wuhan, så skulle alla viktiga frågor lösas där. Samtidigt telegraferade internationalen till oss och beordrade oss att gömma eller gräva ner arbetarnas vapen för att undvika en militär konflikt mellan arbetarna och Chiang Kai-shek, för att

inte störa de väpnade styrkornas ockupation av Shanghai. [Luo] Yinong blev väldigt arg och kastade [telegrammet] på golvet. Återigen lydde jag internationalens order och underlät att hävda min egen uppfattning. På grundval av internationalens politik gentemot Guomindang och imperialisterna utfärdade jag ett skamligt manifest med Wang Jingwei.

I början av april reste jag till Wuhan. När jag träffade Wang Jingwei första gången hörde jag en del reaktionära saker från honom, som skilde sig avsevärt från vad han hade sagt när han var i Shanghai. Jag berättade det för Borodin. Han sa att mina iakttagelser var riktiga, och att Wang Jingwei gradvis svalnade så fort han kom till Wuhan och blev omgiven av Xu Qian, Gu Mengyu, Chen Gongbo, Tan Yankai och andra.⁶ Efter att Chiang Kai-shek och Li Jishen inledde sin massaker på arbetare och bönder kom Guomindang [i Wuhan] att för varje dag hata proletariats makt alltmer, och Wang Jingweis och Guomindangs centralkommittés reaktionära inställning blev för varje dag allt hårdare. Vid vår politbyrås möte rapporterade jag om situationen under det gemensamma mötet mellan vårt parti och Guomindang:

De faror som är inblandade under samarbetet mellan vårt parti och Guomindang blir allt större. De verkade försöka ta fasta på det ena eller andra lilla problemet. Det de verkligen ville ha var hela den centrala makten. Nu står bara två vägar öppna för oss: antingen ge upp den ledande makten eller bryta med dem.

Mötesdeltagarna besvarade min rapport med tystnad.

Efter kuppen [den 21 maj i Changsha] i Hunanprovinsen föreslog jag vid två tillfällen att vi skulle lämna Guomindang. Slutligen sa jag: ”Guomindang i Wuhan har följt Chiang Kai-shek i fotspåren! Om vi inte förändrar vår politik kommer vi också att hamna på samma väg.”

Då var det bara Ren Bishi som sa: ”Så är det!” Zhou Enlai sa: ”Om vi lämnar Guomindang så kommer arbetar- och bonderörelsen att vara friare men den militära rörelsen kommer att drabbas alltför hårt.” Resten bemötte fortfarande mitt förslag med tystnad. Samtidigt diskuterade jag det med [Qu] Qiubai. Han sa: ”Vi bör låta Guomindang utesluta oss, vi kan inte själva lämna.” Jag rådgjorde med Borodin. Han sa: ”Jag håller helt med om din tanke, men Moskva kommer aldrig att tillåta det.”

Även denna gång respekterade jag internationalens disciplin och centralkommittémajoritetens åsikt och förmådde inte hävda min egen uppfattning. Ända från början var jag oförmögen att ihärdigt hävda min ståndpunkt, men den här gången kunde jag inte längre tolerera det. Jag lämnade in min avskedsansökan till centralkommittén. Mitt främsta skäl till detta var:

Internationalen vill å ena sidan att vi ska föra vår egen politik, och å den andra att vi inte ska lämna Guomindang. Det finns faktiskt ingen utväg och jag kan inte fortsätta mitt arbete.

Från början till slut såg internationalen Guomindang som den kinesiska nationella demokratiska revolutionens viktigaste organ. Stalin talade högljutt om ”Guomindangs ledarskap” (se ”Errors of the Opposition” [Oppositionens misstag] i *Questions of the Chinese Revolution* [Den kinesiska revolutionens frågor] (**Works**, bd 9, s 235.)). Så den ville hela tiden att vi skulle underkasta oss

6 **Xu Qian** (1871-1940) blev justitieminister i Guomindangs regering på sommaren 1926. Han var bland de första av Guomindangs vänsterledare att uppmana till en brytning med KKP, och hjälpte i juni 1927 till att övertala Feng Yuxiang att ena sig med Chiang Kai-shek i frågan om att förbjuda KKP. **Gu Mengyu** (1888-1972) var professor i ekonomi vid universitetet i Beijing, och ersatte i maj 1926 Mao Zedong på posten som ledare för Guomindangs propagandaavdelning. Han var framträdande i Wuhanregeringen. Från början av 1950-talet var han professor på Berkeley-universitet i Kalifornien. **Chen Gongbo** (1892-1946) gick med i kommunistpartiet i Kanton 1920, men gick 1922 över till Guomindang där han tog ställning för Wang Jingwei. Han satt med i Wangs samarbetsregering med japanerna i Nanjing under Andra världskriget. **Tan Yankai** (1879-1930) var guvernör i provinsen Hunan mellan 1912-1920. Tan var en av huvudförhandlarna för Wuhansidan under diskussionerna på hösten 1927 som ledde fram till återföreningen med Chiang Kai-sheks del av Guomindang. I oktober 1928 blev Tan motsvarande premiärminister i Nanjing.

Guomindangs organisation och leda massorna under Guomindangs namn och fana. Det fortsatte ända tills Feng Yuxiangs, Wang Jingweis, Tang Shengzhis, Xu Qians med fleras Guomindang blev öppet reaktionärt och slopade den så kallade tre punkternas politik: att ena sig med Sovjetunionen, låta kommunistpartiet ansluta sig till Guomindang och hjälpa arbetar- och bonderörelsen. Internationalen instruerade oss i ett telegram: ”Lämna bara Guomindangregeringen, inte Guomindang.”

Så efter konferensen 7 augusti, från och med upproret i Nanchang till erövringen av Shantou, gömde sig kommunistpartiet fortfarande bakom Guomindangvänsterklickens blåvita fana. För massorna verkade det som om det bara var lite trubbel i Guomindang, men inget mer. Det unga kinesiska kommunistpartiet hade skapats av det unga kinesiska proletariatet, och hade inte fått någon egentlig skolning i marxism och klasskamp. Strax efter partiets grundande ställdes det inför en mäktig revolutionär kamp. Den enda chansen att undvika mycket allvarliga misstag var att det på ett korrekt sätt vägledades av internationalens proletära politik. Men hur skulle det kinesiska proletariatet och det kommunistiska partiet kunna se sin framtid på ett klart sätt under vägledning av en så konsekvent opportunistisk politik? Och hur skulle de kunna ha en egen självständig politik? De gav sig steg för steg för borgarklassen och underkastade sig den. Så när den plötsligt massakrerade oss så visste vi inte vad vi skulle göra. Efter kuppen i Changsha gav internationalen oss följande politik:

1. Konfiskera jorden från godsägarnas lägre skikt, men inte i nationalistregeringens namn, och rör inte de militära officerarnas jord. (På den tiden fanns det inte en enda borgare, godsägare, dujun⁷ [tuchün] eller lågadel i provinserna Hunan eller Hubei som inte var släkt eller nära vän till någon officerare. Samtliga godsägare skyddades direkt eller indirekt av officerarna. Det är bara tomma ord att tala om konfiskering om den begränsas av att ”inte röra de militära officerarnas jord”.)
2. Använd partihögkvarterets makt för att hålla tillbaka böndernas ”alltför ivriga” aktioner. (Vi genomförde faktiskt denna skamliga politik att bromsa böndernas alltför ivriga aktioner. Efteråt kritiserade internationalen den kinesiska partiet för att ”ofta ha blivit ett hinder för massorna”, och betraktade det som ett av dess största opportunistiska misstag.)
3. Förrinta de nuvarande otillförlitliga generalerna, beväpna 20.000 kommunister och välj ut 50.000 arbetare och bönder från Hunan och Hubei och organisera en ny armé. (Om vi kunde få så många gevär varför skulle vi inte omedelbart beväpna arbetarna och bönderna, och varför skulle vi fortfarande rekrytera nya trupper till Guomindang? Varför kunde vi inte upprätta arbetar-, bonde- och soldatsovjeter? Om det varken fanns beväpnade arbetare och bönder eller sovjeter, hur och med vem skulle vi kunna förrinta nämnda otillförlitliga generaler? Jag antar att vi ömkligt kunde ha fortsatt att be Guomindangs centralkommitté att avskeda dem. När Kominterns representant Roy visade Wang Jingwei internationalens instruktioner så var det naturligtvis i detta syfte.⁸)
4. Ersätt de gamla medlemmarna i Guomindangs centralkommitté med nya arbetare. (Om vi hade styrka att helt fritt ta itu med den gamla kommittén och omorganisera Guomindang, varför kunde vi då inte organisera sovjeter? Varför måste vi skicka våra arbetar- och bondeledare till det borgerliga Guomindang som redan hade massakrerat arbetare och bönder? Och varför skulle vi pryda ett sådant Guomindang med våra ledare?)
5. Organisera en revolutionär domstol med en välkänd medlem i Guomindang (en som inte är medlem i KKP) som ordförande, för att döma de reaktionära officerarna. (Hur kan en redan reaktionär ledare från Guomindang döma de reaktionära officerarna i en revolutionär domstol?)

⁷ **Dujun** var en sorts militärguvernör på landsbygden – öa.

⁸ Chen talar om **M N Roy**. Roys oförsiktighet med Kominterns direktiv var den omedelbart utlösande faktorn bakom förbudet mot KKP i Wuhan i juli 1927.

De som försökte driva denna politik i Guomindang var opportunisterna, om än med vänsterinriktning. Det skedde ingen som helst förändring av den grundläggande politiken, det var som att bada i en urinoar! Om vi vid denna tid ville föra en verklig vänsterpolitik, det vill säga en revolutionär politik, så måste det ske en förändring av den grundläggande linjen. Kommunistpartiet måste lämna Guomindang och bli verkligt självständigt. Det måste beväpna arbetarna och bönderna, så många som möjligt, upprätta sovjeter för arbetarna, bönderna och soldaterna och ta ledningen från Guomindang. Annars fanns det inget sätt att förverkliga politiken, oavsett vilken vänsterpolitik man antog.

Som svar på instruktionerna telegraferade den centrala politbyrån till Kommunistiska internationals: vi godtar instruktionerna och kommer att följa linjen i dem, men de går inte att förverkliga omedelbart.

Alla medlemmar i centralkommittén insåg att internationalens instruktioner var ogenomförbara. Inte ens Fan Ke som deltog på centralkommitténs möte (det sades att han var Stalins privata ombud)⁹ trodde att det gick att genomföra dem. Han höll med om svaret i centralkommitténs telegram och sa: ”Det är det bästa svar vi kan ge.”

Efter konferensen den 7 augusti försökte centralkommittén sprida teorin att den kinesiska revolutionen hade misslyckats därför att opportunisterna inte accepterade Kommunistiska internationals instruktioner att omedelbart byta taktik. (Instruktionerna var givetvis de ovan nämnda: fränsett dem fanns inga instruktioner!) Vi visste inte: hur skulle politiken kunna ändras inifrån Guomindang? Och vilka var de så kallade opportunisterna?

Efter ett så grundläggande fel var det naturligtvis oundvikligt att partiet skulle begå en ständig rad mindre eller större underordnade fel. Min uppfattningsförmåga var inte klar och mina uppfattningar var inte bestämda, så jag drogs in i den opportunistiska atmosfären och genomförde uppriktigt Tredje internationalens opportunistiska politik. Omedvetet blev jag ett verktyg för Stalins trångsynta fraktion. Jag lyckades inte rädda partiet och revolutionen. Detta ska både jag och andra kamrater hållas ansvariga för. Den nuvarande centralkommittén säger: ”Ni försöker lägga misslyckandet för den kinesiska revolutionen på Kominterns axlar för att ni ska kunna kasta av er ert eget ansvar!” Detta uttalande är löjligt. Man förlorar inte sin rättighet att kritisera partiledningens opportunistiska politik för gott eller sin rätt att återvända till marxismen och leninismen bara för att man själv har begått opportunistiska misstag.

Samtidigt kan ingen ta sig friheten att avsäga sig sitt ansvar för att ha genomfört en opportunistisk politik bara för att opportunistens ursprung låg högre upp. Källan till den opportunistiska politiken är Komintern, men varför protesterade inte det kinesiska partiets ledare mot Komintern utan istället genomförde dess politik lojalt? Vem kan frita oss från detta ansvar? Vi borde mycket öppet och objektivt medge att alla de tidigare och nuvarande misstagen har sitt ursprung i Kommunistiska internationals. Internationalen ska bära ansvaret. Det unga kinesiska partiet har ännu inte kunnat skapa några teorier själv och slå fast någon politik, men det kinesiska partiets ledande organ borde bära ansvaret för att blint och utan minsta kritik och protest ha tillämpat Kominterns opportunistiska politik.

Om vi ömsesidigt ursäktar varandra och tror att vi inte har gjort några misstag, var det då massornas fel? Det är inte bara alltför löjligt utan tar dessutom inget ansvar gentemot revolutionen! Jag tror starkt att om jag, eller andra ansvariga kamrater, vid den tiden klart hade insett hur felaktig den opportunistiska politiken var och argumenterat hårt mot den, och till och med hade mobiliserat hela partiet i en lidelsefull debatt och diskussion, som kamrat Trotskij har gjort, så skulle resultatet definitivt ha varit en stor hjälp till revolutionen. Det skulle ha inneburit att revolutionen inte hade blivit ett så skamligt misslyckande, även om jag kanske skulle ha uteslutits ur Kommunistiska internationals.

⁹ Vi har inte kunna identifiera ”Fan Ke”, annat än bekräfta att han var ryss – engelska redaktörens anmärkning.

nalén och partiet kanske skulle ha splittrats. Men min uppfattningsförmåga var inte klar och mina uppfattningar var inte bestämda, så jag gjorde det trots allt inte! Om partiet skulle grunda sitt hårda straff på mina tidigare misstag eller på det faktum att jag bestämt försvarade den tidigare felaktiga linjen, då skulle jag innerligt ha accepterat det utan att säga ett ord.

Men den nuvarande centralkommittén anger följande skäl för att utesluta mig från partiet:

1. De sa: ”I grunden medger han inte ärligt sitt eget opportunistiska misstag som ledare under den stora revolutionen, och han har inte bestämt sig för att medge vad hans verkliga tidigare fel är, så det är oundvikligt att han kommer att fortsätta sin felaktiga linje.” I själva verket blev jag utesluten därför att jag uppriktigt medgav var det tidigare opportunistiska ledarskapets misstag låg, och beslutade mig för att gå mot den nuvarande och framtida fortsatt felaktiga linjen.
2. De sa: ”Han är inte nöjd med Kommunistiska internationalens beslut. Han är förhärdat ovillig att resa till Moskva för att skolas av internationalen.”¹⁰ Jag har skolats tillräckligt av Kommunistiska internationalen. Tidigare gjorde jag många misstag därför att jag godtog Tredje internationalens uppfattningar. Nu blir jag utesluten på grund av att jag inte är nöjd med dessa uppfattningar.
3. 5 augusti förra året skrev jag ett brev till centralkommittén, som innehöll följande meningar: ”Vad är för övrigt den fortsatta grundläggande motsättningen mellan dessa två klassers [borgarklassens och godsägarnas] ’ekonomiska klassintressen’?!” ”Både före och efter upproret i Kanton... skrev jag flera brev till centralkommittén och pekade på att Guomindangs makt inte skulle falla samman så snabbt som ni bedömde.” ”Även om det för närvarande äger rum en del masskamp så räcker det inte för att ta dem som symptom på en kommande revolutionär våg.” ”Hela den lagliga rörelsen är givetvis detsamma som att överge försöken till revolution. Men, som Lenin sa, så ska vi under vissa omständigheter, när vi behöver bygga upp vår styrka, ’utom under intensivt glödheta utbrott också utnyttja alla möjliga lagliga åtgärder under denna (övergångs-) period’.”

Centralkommittén ändrade dessa meningar så att de blev tvetydiga:

”Det finns ingen motsättning mellan borgarklassen och de feodala krafterna.” ”Den nuvarande härskande klassen kommer inte att störtas och den revolutionära kampen börjar inte återhämta sig utan minskar alltmer.” Han förespråkar ”anammade av legala former.”

Dessutom satte de citationstecken runt varje mening så att de såg ut som om det var mina ursprungliga meningar. Det är ett annat skäl till att jag blir utesluten.

4. Den 10 oktober skrev jag ytterligare ett brev till centralkommittén och sa: ”Den nuvarande perioden är inte en revolutionär våg, utan en period av kontrarevolution. Vi borde utarbeta demokratiska paroller som våra allmänna krav. Exempelvis borde vi jämte kravet på åttatimmarsdag och konfiskering av jord föra fram parollerna ’Upphäv de ojämlika fördragen’, ’Mot Guomindangs militärdiktatur’, ’Sammankalla en nationell församling’, etc. Vi måste aktivera de breda massorna bakom dessa demokratiska paroller. Då kan vi skaka den kontrarevolutionära regimen, gå framåt till den revolutionära vägen och göra våra grundläggande paroller - ’Ner med Guomindangs regering’, ’Upprätta en sovjetregim’, etc – till handlingsparoller för en massrörelse.”

26 oktober skrev jag och Peng Shuzi ett brev till centralkommittén där vi sa: ”Detta är inte en övergångsperiod till en direkt revolution och vi behöver övergripande politiska paroller

¹⁰ Stalin hade redan inlett praktiken att hålla kvar utländska kommunister i Moskva under lång tid för att isolera dem från sina egna partier. Kominterns inbjudan till Chen att komma till Sovjetunionen upprepades i februari 1930, skenbart för att diskutera motionen om hans uteslutning ur KKP. Chen, som vid den tiden redan stod utanför KKP, vägrade att resa.

som är anpassade till denna period – då kan vi vinna massorna. Arbetarnas och böndernas sovjeter är för närvarande bara en propagandaparoll. Om vi tar kampen för att organisera sovjeter som en handlingsparoll så kommer vi säkert inte att få något svar från proletariatet.” Men centralkommittén hävdade att vi vill ersätta parollerna ”Ner med Guomindangs regering” och ”Upprätta sovjetregimen” med parollen att ”Sammankalla en nationell församling” som övergripande politisk paroll. Det är också ett av skälen till min uteslutning.

5. Jag sa i ett brev att vi skulle peka på ”den förrädiska politik eller plundring av landet som Guomindangs hantering av östkinesiska järnvägen utgör”, så att ”de breda massor som fortfarande är uppfyllda av nationalistiska stämningar kan sympatisera med oss och göra motstånd mot imperialisternas manöver för att angripa Sovjetunionen genom att använda Guomindang och utnyttja östkinesiska järnvägen som ursäkt.” Detta skulle göra det lättare att sprida parollen om försvar av Sovjetunionen bland massorna. Men centralkommittén sa att jag ville utfärda parollen om att gå mot Guomindangs plundring av landet istället för parollen att försvara Sovjetunionen. Detta var ännu ett skäl till varför jag blev utesluten.
6. Jag skrev flera brev till centralkommittén som berörde de allvarliga politiska problemen i partiet. Under lång tid dolde centralkommittén dem för partiet. Dessutom sa Kominterns delegater och centralkommittén rent ut till mig att principen är att man inte får uttrycka olika politiska uppfattningar i partiet. Eftersom det inte finns något hopp om att rätta till centralkommitténs misstag med hjälp av en laglig kamratlig diskussion, så anser jag att jag inte kan vara bunden av organisationens vanliga disciplin, och ännu mindre att kamrater ska förhindras att låta andra läsa mina brev. Det är också ett av skälen till varför jag blir utesluten.
7. Sedan konferensen 7 augusti har inte centralkommittén tillåtit mig att delta på några möten, och inte heller har jag fått något arbete att utföra. Så den 6 oktober (bara 40 dagar innan min uteslutning) skrev de plötsligt ett brev till mig där det stod: ”Centralkommittén har beslutat att be dig att ta på dig redaktionellt arbete i centralkommittén i enlighet med partiets politiska linje, och inom en vecka skriva en artikel, ’Mot oppositionen’.” Eftersom jag mer än en gång hade kritiserat centralkommittén för att fortsätta sin politik av opportunistisk och putschism¹¹ så försökte de skaffa fram någon sorts ursäkt för att utesluta mig. Nu har jag insett att kamrat Trotskij synpunkter i grund och botten är identiska med marxismen och leninismen. Hur skulle jag kunna skriva falska ord, i strid mot mina åsikter?
8. Vi vet att kamrat Trotskij beslutsamt har gått emot Stalin och Bucharins opportunistiska politik. Vi kan inte lyssna på Stalinklickens rykten och tro att kamrat Trotskij, som ledde oktoberrevolutionen hand i hand med Lenin, verkligen är en kontrarevolutionär. (Det går att ”bevisa” med rykten om oss som sprids av den kinesiska stalinistiska klicken, Li Lisan, etc.) Eftersom vi talade om Trotskij som en kamrat, anklagade centralkommittén oss för ”att redan ha lämnat revolutionen, ha lämnat proletariatet och gått över till kontrarevolutionen” och uteslöt oss ur partiet.

Kamrater! Centralkommittén har hittat på dessa falska skäl för att utesluta mig ur partiet och utan några bevis stämpla mig som ”kontrarevolutionär”. Jag tror att huvuddelen av kamraterna inte är klara över detta fall. Till och med centralkommittén har själv sagt: ”Det kan finnas en del som inte förstår det!” Men de uteslöt mig och sa att jag hade gått över till kontrarevolutionen trots att en del kamrater inte förstod det. Icke desto mindre förstår jag helt och fullt varför de felaktigt anklagade oss som ”kontrarevolutionärer”. Det är ett vapen som har skapats av moderna kineser för att angripa dem som inte delar deras uppfattning. Exempelvis anklagar Guomindang kommunisterna för att vara ”kontrarevolutionärer” för att dölja sina egna försyndelser. Chiang Kai-shek försöker lura massorna med hjälp av revolutionära skyltar och genom att framställa sig själv som ett förkroppsligande av revolutionen. De som går mot honom är ”kontrarevolutionärer” och ”reaktionära element”.

11 **Putschism** = kuppmakeri – öa.

Många kamrater känner till att de falska skäl som centralkommittén har angivit som orsak för att utesluta mig bara är en formell och officiell förevändning. I själva verket hade de tröttnat på att höra mina uppfattningar i partiet och min kritik av deras ständiga opportunistiska och putschistiska och att de drev en bankrutt politik.

I hur många länder som helst i världen finns det feodala kvarlevor och halvfeodala metoder för utsugning (de svarta och slavarerna på Söderhavsoarna liknar de slavar som fanns under det förfeodala slavsystemet) och det existerar rester av feodala krafter. Kina är ännu mer sådant. Under revolutionen kan vi naturligtvis inte förbise det, men både Komintern och centralkommittén påstår att de feodala kvarlevorna i Kina fortfarande har en dominerande ställning inom ekonomin och politiken, och är den härskande makten. Som ett resultat av det menar de att dessa kvarlevor är revolutionens mål och bortser från revolutionens fiende och förtryckare – de borgerliga krafterna. De utger borgarklassens alla reaktionära handlingar för att vara verk av feodala krafter.

De säger att den kinesiska borgarklassen fortfarande är revolutionär, att den aldrig kan vara reaktionär och att de som är reaktionära inte kan vara borgerliga. Alltså inser de inte att Guomindang företräder borgarklassens intressen, eller att den nationalistiska regeringen representerar borgarklassens intressen. Slutsatsen måste bli att det jämte Guomindang, eller dess sektion i Nanjing, nu och i framtiden finns eller kommer att finnas ett icke reaktionärt, revolutionärt borgerligt parti. Taktiskt och i allt praktiskt arbete följer de därför nu helt enkelt Omorganisatorerna och arbetar militärt för att störta Chiang Kai-shek.¹² I plattformen säger de att den framtida tredje revolutionens karaktär fortfarande måste vara borgerligt-demokratisk, och gå mot allt som skulle motarbeta borgarklassens ekonomiska krafter och gå mot parollen om proletariats diktatur.¹³ Sådana illusioner om borgarklassen och denna ständiga dragning till den är inte bara ägnade att vidmakthålla den tidigare opportunistiska utan till och med att fördjupa den. Det måste leda till ett ännu mer skamligt och bedrövt misslyckande under den framtida revolutionen.

Om vi ser parollen ”Upprätta sovjetregimen” som en handlingsparoll, så kan vi bara föra fram den när de objektiva förhållandena har mognat till en revolutionär våg. Den kan inte föras fram när som helst efter behag.¹⁴ Tidigare, under den revolutionära vågen, ville ni inte anta parollen ”Organisera sovjeterna” och ”Upprätta sovjetregimen”. Det var givetvis ett allvarligt misstag. Under den framtida revolutionen kommer vi omedelbart att behöva organisera arbetar-, bonde- och soldatsovjeterna. Då ska vi mobilisera massorna till kamp för parollen ”Upprätta sovjetregimen”. Dessutom kommer det att vara den proletära diktaturens sovjet och inte en sovjet för arbetarnas och böndernas demokratiska diktatur.

Under den nuvarande perioden av fullständig seger för de kontrarevolutionära krafterna och utan någon våg av revolutionära massaktioner, då har inte de objektiva villkoren för ett ”väpnat uppror”

12 **Omorganisatorerna** var en fraktion i Guomindang som bildades i oktober 1928 av Wang Jingwei, kring kravet på att rensa partiet från ”reaktionärer” efter mönster från omorganisationen 1924. På vintern 1929-30 stödde omorganisatorerna Tang Shengzhis militära uppror mot Chiang Kai-shek. När det misslyckades gick Wang Jingwei samman med Feng Yuxiang och Yan Xishan och upprättade en konkurrerande borgerlig regering i Beijing. Revolten krossades i oktober 1930.

13 För närvarande befinner sig den kinesiska revolutionen på reträtt. Det är möjligt att den nuvarande defensiva demokratiska rörelsen kan leda fram till revolution, men denna rörelse är inte revolutionen. Vad gäller den Chiang-fientliga omorganisationsrörelsen, så är det bara en intern konflikt i det reaktionära Guomindang. På intet sätt kan denna rörelse anses vara en demokratisk rörelse. Först när massrörelsen är så högt utvecklad att den störta hela den borgerliga Guomindangregimen kan vi tala om det som en revolution. När den sjätte kongressen säger att ”det nuvarande skedet för revolutionen i Kina är ett revolutionärt skede”, så borde den i själva verket syfta på den framtida tredje revolutionen. Eftersom de anser att det nuvarande stadiet är revolutionärt, så har de hittat ett förvirrande ”Politiskt program för den kinesiska revolutionens nuvarande skede”, det vill säga den kinesiska revolutionens så kallade Tio stora krav. Detta program är bara ett mellanting mellan opportunistiska och putschistiska. - *Chens anmärkning*.

14 När en del bolsjeviker under ledning [av partikommittén i Petrograd] förde fram parollen ”All makt åt sovjeterna” i april 1917, så skällde Lenin ut dem för att de förde fram parollen alltför tidigt, och sa att det var äventyrspolitik.

och upprättandet av sovjeter mognat. För närvarande är ”Organisera sovjeter” bara en propagandaparoll och en skolande paroll. Om vi använder den som handlingsparoll och omedelbart mobiliserar arbetarklassen för att i praktiken kämpa för att ”Organisera sovjeter” så kommer vi inte att kunna få något svar från massorna.

I det nuvarande läger borde vi anta parollen ”Kämpa för att sammankalla en nationell församling”. De objektiva förutsättningarna för denna rörelse har mognat, och för närvarande är det bara denna paroll som kan föra de stora massorna via den lagliga politiska kampen fram till ett revolutionärt uppror och kampen för det ”väpnade upproret” och för att ”Upprätta sovjetregimen”.

Den nuvarande centralkommittén gör inte detta, utan fortsätter sin putschism. De anser att revolutionens återupplivande har mognat,¹⁵ och förebrår oss för att vi bara ser parollen om att ”Upprätta arbetar- och bondesovjeter” som en propagandaparoll. Logiskt betraktar de den således som en handlingsparoll. Följaktligen beordrar de hela tiden ut partimedlemmarna på gatorna för att demonstrera i arbetarkvarteren, och de beordrar arbetande kamrater att strejka. Varje liten daglig strid blåses upp till en stor politisk kamp, och det leder till att fler och fler arbetare och lönearbetande kamrater lämnar partiet.

Mer än så, vid konferensen för representanter i Jiangsu nyligen beslutades det ”att organisera den stora strejkrörelsen” och de ”lokala upproren”. Sedan förra sommaren har det funnits tecken på mindre strider bland arbetarna i Shanghai, men det verkar som om partiets putschistiska politik har lett till att de har besegrats. Hädanefter kommer givetvis allihopa att krossas. Om de resolutioner som konferensen i Jiangsu antog kommer att genomföras så kommer dessa arbetarstrider att tillintetgöras. Vårt parti är inte längre en vägledare som hjälper den kommande vägen av revolutionära arbetarstrider. Det är på väg att bli en bödel som fullständigt krossar arbetarnas strider.

Den nuvarande centralkommittén grundar sig uppriktigt på den sjätte kongressens bankrutta linje, och genomför under Kominterns direkta vägledning¹⁶ den ovan nämnda opportunistiska politiken, och kröner den tidigare opportunisten och putschismen med att tillintetgöra partiet och revolutionen. Oavsett om det var Komintern eller det kinesiska kommunistpartiet som gjorde de tidigare opportunistiska misstagen och gjorde att revolutionen misslyckades, så var det ett brott. Nu har kamraterna i oppositionen tydligt pekat ut dessa misstag, men centralkommittén erkänner fortfarande inte sina tidigare misstag och fortsätter medvetet med sin tidigare felaktiga linje. För att dölja några få individers misstag bryter de dessutom med berätt mod mot bolsjevismens organisatoriska normer, missbrukar de högsta partiorganens makt och förhindrar självkritik i partiet, utesluter

15 För inte så länge sedan skickade Komintern instruktioner som hävdade att återupplivandet av den kinesiska revolutionens villkor hade nått full mognad. När centralkommittén fick dessa instruktioner trodde de först att det hade blivit något fel under översättningen vad gällde ordet ”mognad”. Sedan propagandaavdelningen hade kontrollerat den ursprungliga texten, så slog de fast att det inte hade begåtts något misstag. Under den konferens i Jiangsu som nämndes tidigare var en majoritet av delegaterna också misstänksamma mot ordet ”mognad”, och det var mycket diskussioner. Att de centralkommittémedlemmar som var med på konferensen senare envist vidhöll detta, visar att den kinesiska revolutionens återupplivande till full mognad hade ägt rum i deras huvuden! (Troligen betraktade de den Chiang-fientliga omorganisationsrörelsen som ett revolutionärt återupplivande.) - *Chens anmärkning*.

16 Den bankrutta linje som antogs av den sjätte kongressen skrevs ner i svart på vitt i resolutioner som innehöll stycken som: ”Den kinesiska revolutionens nuvarande stadium är en borgerligt demokratisk revolution”; ”genomföra arbetarnas och böndernas demokratiska diktatur”; ”de rika bönderna har ännu inte förlorat sin revolutionära karaktär... man bör inte sätta igång strider mot dem”; ”vad gäller den revolutionära rörelsens nuvarande läge och det kinesiska kommunistpartiets allmänna linje, så är tecknen på en ny revolution redan helt tydliga... Det finns stora möjligheter för en växande revolutionär våg i en eller flera provinser och inrättandet av en sovjetregim”; ”en ny revolutionär våg kommer snart att komma”, och så vidare. Det är just denna bankrutta linje som centralkommittén troget genomför. Xiang Ying, Li Fuchun, He Mengxiong och andra kompromissmakare anser att sjätte kongressens resolutioner är riktiga, och att det bara är centralkommittén som inte har genomfört dem korrekt. Det visar klart att kompromissmakarna inte bara missförstår oppositionens politiska linje, utan att de inte heller förstår den politiska linje som slogs fast vid den sjätte kongressen under Kominterns direkta ledning. De har själva ingen som helst linje. - *Chens anmärkning*.

ett stort antal kamrater från partiet för att de har uttryckt skiljaktiga politiska uppfattningar, och splittrar avsiktligt partiet. Detta är det värsta av alla brott, det dummaste och mest skamliga brott.

Ingen bolsjevik borde vara rädd för öppen självkritik inför massorna. Partiets enda sätt att vinna massorna är att modigt genomföra självkritik, aldrig förlora massorna av rädsla för självkritik. Att som den nuvarande centralkommittén gör, dölja sina egna misstag är ett säkert sätt att förlora massorna.

I mer eller mindre hög grad har de flesta kamrater känt av dessa misstag och partiets kris. Så länge vi inte bara förväntar oss att få vårt levebröd via partiet, så länge vi har någon ansvarskänsla för partiet och revolutionen, borde varenda kamrat stå upp och beslutsamt själv kritisera partiet för att rädda det ur denna kris. Att tyst titta på med armarna i kors medan vårt parti närmar sig undergången vore i sanning kriminellt!

Kamrater! Vi känner alla till att var och en som öppnar munnen för att uttrycka kritik av partiets misstag blir utesluten, medan misstagen inte rättas till. Men vi borde göra en avvägning. Vilket är viktigast: att rädda partiet från faran eller rädda oss själva från att få våra namn strukna i partirullorna?

Sedan konferensen den 7 augusti, som antog den ”allmänna linjen om väpnat uppror”, och de uppror som följde på flera ställen, har jag skrivit många brev till centralkommittén, och påpekat att massornas revolutionära stämningar vid denna tid inte befann sig på någon höjdpunkt, att Guomindangregimen inte skulle sprängas inomkort, att uppror som saknade objektiva villkor bara försvagade partiets styrka och isolerade det ännu mer från massorna. Jag föreslog att vi skulle övergå från en politik av uppror till en politik av att erövra och ena massorna i deras dagliga kamp. Centralkommittén menade att allmänna uppror var en ny linje som var helt rättfärdigad för att korrigera opportunisten, och att det var opportunistiskt att väga in de objektiva villkoren för upproren och överväga hur man skulle garantera framgång för upproren. De tog givetvis aldrig hänsyn till mina åsikter och betraktade mina ord som ett skämt. De spred dem överallt och sa att de bevisade att jag inte hade rättat till mina opportunistiska misstag. På den tiden var jag bunden av disciplin mot partiorganisationen och intog en avvisande inställning, eftersom jag inte kunde gå över huvudet på organisationen för att föra en beslutsam kamp mot centralkommitténs politik som förstörde partiet.

Jag tar ansvar för det. Efter den sjätte kongressen hade jag fortfarande en felaktig förståelse och hyste fortfarande illusioner om att händelserna hade givit den nya centralkommittén så många lärdomar att den skulle väckas till insikt om det faktum att den trots allt inte måste följa Kominterns felaktiga linje blint. Trots att jag i grunden var missnöjd med den sjätte kongressens linje, vidhöll jag min avvisande inställning och hade inga andra teorier som kunde ha inneburit en debatt i partiet. Efter kriget mellan Chiang Kai-shek och klickerna i Guangxi och ”30-majrörelsen” kände jag djupt att centralkommittén envist skulle fortsätta sin opportunistisk och putschistisk politik och uppenbarligen inte kunde ändra sig själv, att det ledande organets gravt felaktiga linje bara kunde rättas till med hjälp av en öppen diskussion och kritik från partimedlemmarna, från de lägsta till de högsta leden. Men alla partimedlemmar domineras och begränsas av partidisciplinen, och befinner sig i ett tillstånd av ”att våga vara arg men inte våga tala”.

Då klarade jag inte längre av att se hur partiet (som hade skapats med hjälp av ett oräkneligt antal kamraters varma blod) förstördes och ödelades av den bestående och i grund och botten felaktiga linjen. Från och med augusti kunde jag sålunda bara uppfylla min plikt genom att börja uttrycka mina uppfattningar. En del kamrater försökte avråda mig, och sa att folket i centralkommittén ansåg att några få ledares intressen var viktigare än partiets och revolutionens intressen, att de hela tiden hade försökt skyla över sina misstag och aldrig kunde acceptera kamraternas kritik, och att de, eftersom jag kritiserade dem så rättframt, skulle utnyttja det som ursäkt för att utesluta mig ur partiet. Men min aktning för partiet tvingade mig att bestämt följa linjen att inte bry mig om mina

egna intressen.

Kommunistiska internationalen och centralkommittén har sedan länge varit mot att granska den kinesiska revolutionens misslyckande. Och nu när jag har fortsatt att kritisera dem, har de plötsligt hittat på följande uttalande: ”Han [det vill säga jag] vill inte uppriktigt erkänna sitt eget misstag och opportunistiska ledarskap under den stora revolutionen, och han har beslutat sig för att inte erkänna vilka hans tidigare misstag var, och då kommer han oundvikligen att fortsätta sin felaktiga linje.”

Dessa ord är en exakt beskrivning av deras upphovsmän. Om jag hade gjort mig dum och inte brytt mig om proletarietets intressen, om jag hade bestämt mig för att inte erkänna mina tidigare misstag och hade varit beredd att utföra deras smutsiga arbete och låta dem fortsätta sin tidigare felaktiga linje, så skulle de i själva verket precis som tidigare ha litat till den gamle opportunistens penna och mun och ha använt mig för att angripa den så kallade trotskismen för att dölja deras egna misstag. Hur kunde de då utesluta mig ur partiet?

Är jag, som under större delen av mitt liv har kämpat mot de onda samhällskrafterna, beredd att utföra ett så uselt arbete – att blanda ihop rätt och fel? Li Lisan sa: ”De kinesiska opportunisterna¹⁷ vill inte tillgodogöra sig lärdomarna från den tidigare stora revolutionens misslyckande på ett riktigt sätt, utan försöker gömma bakom trotskismens fana för att dölja sina egna misstag.” I verkligheten fördömer kamrat Trotskijs dokument mig mycket hårdare än Stalins och Bucharins, och jag kan bara medge att de lärdomar från den tidigare revolutionen som han pekar på är till 100% rätt, och jag skulle aldrig kunna tillbakavisa hans ord bara för att han kritiserar mig. Jag är beredd att godta den allra hårdaste kritik från kamraterna, men jag är inte beredd att begrava revolutionens lärdomar och erfarenheter. Jag blir hellre utesluten av Li Lisan och några andra idag än jag tittar på partiets kris utan att försöka rädda partiet och i framtiden blir klandrad av partiets medlemsmassor.

Jag har mycket hellre lugn i mitt sinne och lider under de onda krafternas förtryck under min kamp för proletarietets intressen. Jag vill inte bara följa med de grymma och byråkratiska elementen!

Kamrater! Jag vet att centralkommitténs uteslutning av mig ur partiet är en handling som några personer genomför för att dölja sina egna misstag. De vill inte bara slippa ”obehaget” att höra mina uppfattningar i partiet och höra mig förespråka en öppen diskussion om de politiska problemen, utan vill också med hjälp av min uteslutning visa att alla kamrater måste tåga. Jag vet att partiets medlemsmassor aldrig hade en tanke på att utesluta mig. Trots att jag har blivit utesluten av några få ledare i toppen, så har jag aldrig stött på någon fiendskap eller osämja mellan partiets djupa led och mig. Jag kommer att fortsätta att tjäna proletarietet hand i hand med alla de kamrater både i internationalen och i Kina som inte följer Stalinklickens opportunistiska politik.

Kamrater! Partiets nuvarande misstag är inte några delvisa eller tillfälliga problem: precis som i det förflutna är de ett uttryck för hela den opportunistiska politik som Stalin har fört i Kina. De ansvariga ledarna för det kinesiska kommunistpartiets centralkommitté är beredda att fungera som Stalins

¹⁷ Vad gäller inställningen till opportunismen, så vill inte Li Lisan och hans gelikar hjälpa partiet i sin helhet att förstå vad som är fel med den fullständigt opportunistiska linjen. De hoppas kunna använda partiets propagandaapparat och sin makt för att rikta partikamraternas hela uppmärksamhet mot några enskilda personer som får fungera som symboler för opportunismen, och skapa någon sorts masspsykologi som gör att de själva kan undfly anklagelserna för opportunism. Deras propaganda rörande putschism är samma sak, och får kamraterna att titta på putschistiska symboler som Qu Qiubai, och på så sätt drar uppmärksamheten från deras egen putschism. Under händelserna i Hankou [april-juli 1927] skällde Qu Qiubai i sina rapporter till bondeavdelningarna ut böndernas ”överdrifter”, och kallade deras rörelse för dagdrivaraktiviteter. Han beordrade partihögkvarteren på alla nivåer att följa nationalistregeringens övergripande politik. Efter kuppen i Changsha den 21 maj sa Kominterns representant M N Roy: ”Guomindangs centralkommitté är redan kontrarevolutionär!” Omedelbart protesterade en rödbrusig Li Lisan: ”När kamrat Roy talar på detta sätt så skickar han en kista till till det kinesiska kommunistpartiet!” Cai Hesen försökte avvärja inspektörskåren i Hankou för att undvika konflikter med Guomindangs trupper. Jag skulle vilja fråga vilken sorts medvetande, vilken sorts teori, det återspeglade? Yang Yin och Lo Yüan har personligen berättat för mig: ”När Li Lisan var ansvarig för provinskommittén i Gwangdong var han mycket mer putschist än någon annan kamrat i partiet.” - *Chens anmärkning.*

grammofon, de har aldrig haft något politiskt medvetande och blir allt värre: de går inte att rädda. Under det ryska partiets tionde kongress [1921] sa Lenin: ”Bara när det existerar grundläggande politiska skillnader i partiet, och det inte finns något annat sätt att lösa dem, så passar det med fraktionella grupperingar.”¹⁸ Vid den tiden ledde han den bolsjevikiska rörelsen på grundval av denna teori.

I vårt parti finns det nu inget annat tillåtet sätt (laglig eller öppen diskussion i partiet) att övervinna partiets kris. Varenda partimedlem är förpliktigad att rädda partiet. Vi måste återvända till bolsjevismens anda och politiska linje, enas fast, och ärligt stå på den internationella oppositionens sida under ledning av kamrat Trotskij, det vill säga under den verkliga marxismens och leninismens fana. Vi måste beslutsamt, ihärdigt och grundligt bekämpa Kominterns och det kinesiska kommunistpartiets centralkommittés opportunistiska politik. Vi är inte bara mot Stalins och hans gelikars opportunistiska politik, utan också mot Zinovjews och andras kompromissande inställning. Vi är inte rädda för det som kallas ”att hoppa ur partiets led” och tvekar inte att offra allt för att rädda partiet och den kinesiska revolutionen!

Med proletära hälsningar.

Chen Duxiu

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

¹⁸ Detta citat har inte återfunnits i Lenins *Collected Works*. Ett avsnitt ur en text från den aktuella kongressen som innehållsmässigt liknar citatet ovan är följande: "Om det existerar grundläggande meningssmottagningar i en fråga, så kan vi inte beröva centralkommitténs medlemmar rätten att vända sig till partiet. Jag kan inte tänka mig hur vi kan göra det. Den nuvarande kongressen kan på inget sätt och i ingen form blanda sig i valen till nästa kongress. Och om det till exempel uppstår frågor som Brest-Litovsk-freden? Kan vi garantera att sådana frågor inte kommer att uppstå? Det går inte att garantera. Det är möjligt att man måste väljas på grundval av plattformar." (Lenin, *Collected Works*, vol 32, s 261, "Remarks On Ryazanov's Amendment To The Resolution On Party Unity") - öa.